

ἐσχάτης καὶ μᾶλλον διεφραμμένης τάξεως, καὶ ἕδρυσεν ἐκεῖ σχολεῖον συχναζόμενον παρὰ τῶν ἀστέγων παιδίων ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῆς συνοικίας ἐκείνης. Ἄρκει νὰ εἴπωμεν ὅτι πρώτη μαθήτρια αὐτῆς ἦν κοράσιον, ὅπερ ἐδέησε νὰ ἐξαγάγῃ ἐκ φαύλου τινὸς καταγωγίου, καὶ νὰ ἐξαγοράσῃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἀντὶ τιμῆς 50 φράγκων. Μικροὶ λωποδύται, μικροὶ κακοῦργοι, μικροὶ ἀλῆται συνηθροίζοντο ἐν τῷ σχολεῖῳ τῆς κυρίας Γρὸς, πολλοὺς δὲ τούτων κατώρθωσε νὰ μεταβάλῃ εἰς τιμίους καὶ φιλοπόνους ἐργάτας. Πολλὰ ἀνέκδοτα διηγεῖται ὁ Ρενάν περὶ τῆς ἀγωγῆς, ἣ κάλλιον εἶπεν περὶ τῆς ἐξημερώσεως τῶν θηρίων τούτων. Ἰδοὺ ἐν τῶν συγκινητικωτέρων·

»Ὁ Βάλλ, λέγει, ἦτο εἷς τῶν ναυαγῶν, οὗ ἡ σωτηρία ἀφῆκε τὴν βαθυτέραν ἐντύπωσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς κυρίας Γρὸς. Ἦτο δεκαπενταέτης. Τὸ ἀνάστημα, τὸ ἦθος, ἡ μορφή, ἡ κόμη, τὸ βλέμμα, ὁ χαρακτήρ, τὰ πάντα ἐν αὐτῷ παρίστανον τὸν λείοντα τῆς ἐρήμου ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτοῦ ἰσχύϊ. Τετραετῆς ἀγωγή δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ καταδάμασῃ αὐτὸν, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία εἰσῆλθεν ἐν τῇ σχολῇ φέρουσα πέτασον ἐκ μέλανος ὀλοσηρικοῦ, ἐφ' οὗ προσηρμόζετο κομψῶς ἐρυθρὸν ῥόδον. Ἰδετε, κυρίαί μου, πόσον ὀλίγον χρειάζεται εἰς τὴν ἐπαναγάγῃ τις ἄνθρωπον ἀπολωλότα εἰς τὴν ἀρετήν! Εἰς τὴν θέαν τοῦ ῥόδου ἐκείνου τὰ ὄμματα τοῦ λείοντος ἠθροίσαν πρώτην φορὰν· ἐμειδίεσα βλέπων τὸ ἄνθος. Ἡ κυρία Γρὸς ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὅπως ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν ἀκαλλιέργητον ἐκείνην ψυχὴν τὸ σπέρμα τῆς φιλοτιμίας καὶ τὴν αἰδῶ ἐπὶ τῷ λίαν ἀτημελήτῳ ἱματισμῷ αὐτοῦ. Τὴν ἐπομένῃν κυριακὴν, ὅπως λάβῃ τὴν τύχην νὰ καθίσῃ ἐγγυὸς τοῦ ῥόδου, ἤλθεν εἰς τὸ σχολεῖον μὲ ἐνδύματα καθαρὰ. Εἶχε πλύνει ὁ ἴδιος λίαν ἐνωρὶς τὴν πρώτην τὸν ἐπενδύτην του εἰς τὸν Ῥοδανόν. Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸν στεγνώσῃ, καὶ τὸν περιεβλήθη ὅπως ἀποξηρανθῇ ἐπὶ τῶν ὤμων του. Μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐβεβελιώθη βαθμηδόν. Οἱ βάναστοι τρόποι ἐξηγενίσθησαν, καὶ ἐκ τοῦ θηρίου, πρὸς ὃ ὠμοιάζε, διετήρησε μόνον τὸ ἀγέρωχον ὕψος καὶ τὰς ἀναλόγους ἀρετάς».

Πρὸς τὴν κυρίαν Γρὸς ἀπενεμήθη βραβεῖον ἐκ 2500 φράγκων.

* *

Πλήρης ἐνδιαφέροντος εἶνε ὡσαύτως καὶ ἡ ἐξῆς διήγησις· «Ἡ Ἰωάννα Πεκουσσῶ, ἔκθετον, ἀνετράφη ὑπὸ τινος κυρίας Ἀλθέρτου, ἥτις καὶ αὐτὴ ἐκ τοῦ καταστήματος τῶν ἐκθέτων ἐξελθούσα, ἀφιέρωσεν δλόκληρον τὴν ζωὴν ὑπὲρ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἐγκαταλειμμένων νηπίων. «Πάντα τὰ παρὰ τῆς καλῆς Ἀλθέρτου ἀνατραφέντα νήπια, γράφει ἡμῖν ὁ διευθυντὴς τῆς δημοσίου Βοηθείας τοῦ κάτω Λεῖγερ, προέκοψαν θαυμασίως. Ἄλλ' ἡ Ἰωάννα Πεκουσσῶ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς περισυλλέκτου ταύτης οἰκογενείας, ἥτις σύμπασα ἦτο ἀ-

γαθὴ, ἐμελλε νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα πασῶν τῶν ἀρετῶν. Διετήρησεν ἰδίως πρὸς τὴν γηραιάν αὐτῆς τροφὸν υἱικὴν στοργὴν ἀπεριόριστον. Μόλις ἤδυνηθῆ νὰ κερδήτῃ ὀβολοῦς τινας, ἔφερεν αὐτοὺς ὑπερήφανος καὶ φαιδρὰ πρὸς τὴν θετὴν αὐτῆς μητέρα, διὰ νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς περίθαλψιν τῶν μικρῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, αἵτινες κατέλαβον τὴν θέσιν τῆς ἐν τῇ ἐστία τῆς ἀγαθῆς γυναικός. Μετὰ καιρὸν ἀφίκετο εἰς ἱκανῶς εὐπορον κατάστασιν. Ἐν τῷ μικρῷ αὐτῆς προὔπολογισμῷ κατ' ἔτος προσδιόριζε μικρὸν τι ποσὸν ὑπὲρ τῆς καλῆς θείας Ἀλθέρτου, διότι οὕτως ἀπεκάλει τὴν γοαίαν τροφὸν, ἀφότου ἔμαθεν ὅτι δὲν ἦτο μήτηρ τις. Ὅτε ἡ γοαία ἀπέθανε, ἠγόρασε τὸν πρὸς ταφὴν αὐτῆς τόπον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ θυσιάσασα πρὸς τοῦτο τὸ μικρὸν κεφάλαιον, ὅπερ διὰ τῆς φειδουῆς κατώρθωσε νὰ συναγάγῃ. «Πάντες οἱ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀτύλοις περιθαλλόμενοι, γράφει ὁ διευθυντῆς, συνεθήρησαν μετ' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκείνου, ὅπου ἀπεράσισε νὰ ταφῇ καὶ ἐκείνη μετὰ θάνατον. Τὸ παράδειγμα τοῦτο ἐνεποίησε μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς πᾶσιν τὴν ἡμετέραν οἰκογενεῖαν, ὡσάντις δὲ μοὶ συμβαίνει νὰ ὀμιλῶ περὶ τούτου, πάντες οἱ ὀφθαλμοὶ πληροῦνται δακρύων».

* *

Ἰδοὺ καὶ τὸ συμπέρασμα τοῦ ὠραίου λόγου τοῦ Ρενάν·

»Ὁ ἀναγινώσκων τὰ σημερινὰ ἔργα τῆς φαντασίας νομίζει ὅτι μόνον τὸ κακὸν καὶ τὸ δυσειδὲς εἰσὶ πραγματικά. Τίς θὰ ἐκθέσῃ ἡμῖν καὶ τὴν πραγματικὴν μυθιστορίαν τοῦ ἀγαθοῦ; Τὸ ἀγαθὸν εἶνε τοσοῦτον πραγματικὸν ὅσον καὶ τὸ κακόν. Οἱ φάκελλοι οὐς με ἐπεφορτίσατε ὅπως ἀναγνώσω περὶ οὗτοι τόσας ἀληθείας, δυνάς καὶ αἰφρικαλέας ζωγραφίαι, ὧν δυστυχῶς δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν τὴν ἀκρίβειαν. Ἡ Ἐμμελίη Ναδῶ (ἕλλη βραβευθεῖσα) ὑπάρχει ὅσον καὶ ἡ διαστροφεῖσα ἡρώς πραγματικῆς μυθιστορήματος ἐκ τοῦ ἀληθοῦς εἰλημμένου. Τίς θὰ παράσχῃ ἡμῖν τὴν ζωγραφίαν τοῦ ἀγαθοῦ ἐν Παρισίοις; Τίς θὰ περιγράψῃ ἡμῖν τὸν ἀγῶνα τῶσων ἀρετῶν πενομένων, τῶσων μητέρων, τῶσων ἀδελφῶν ἀξιοθαυμάστων; Ἐπίγειοι λοιπὸν τοσοῦτον τὸ ἀποδειξίει ὅτι ὁ κόσμος ἐν ᾧ ζῶμεν εἶνε ἐξ ὀλοκλήρου διεστραμμένος; Οὐχί, χάρις τῇ ἀρετῇ ἢ Πρόνοια δικαιοῦται ἡ ἀπαισιοδοξία ὀλίγα μόνον καὶ σπάνια παραδείγματα δύναται ν' ἀναφέρῃ πλασμάτων ὧν ὁ βίος δὲν εἶχε τι τὸ ἀγαθόν. Διὰ γραμμά τι ἀγάπης διαφαίνεται ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ. Μὲ ὅλας τὰς μεγίστας ἐλλείψεις αὐτοῦ ὁ κόσμος οὗτος διαμένει ἐπὶ τέλους ἔργον ἀτελευτήτου ἀγαθότητος».

X*

Ο ΗΑΙΟΣ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

Τὴν 21 Ἰουνίου παρελθόντος, ἡμέραν τοῦ θεοῦ ἡλιοστασίου, ὅμιλος σοφῶν καὶ περιηγητῶν, ὑφ' ὧν προσελήθην καὶ γὰρ, ἐξέδραμεν ὅπως ἀπο-

Θαυμάση τὸν Ἥλιον κατὰ τὸ μεσονύκτιον. Κατὰ πᾶν ἔτος ὑπόσχομαι ὅτι θὰ συμμετάσχω τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, πλὴν δέον νὰ ὁμολογήσω ὅτι αἱ ἀστρονομικαὶ ἐργασίαι τοσοῦτον ἐπασχολοῦσιν, ὥστε οὐδεμίαν ὥραν ἀρίνουσιν εὐκαιρον, ἢ δὲ προκειμένην περιήγησις δὲν εἶνε ἐκ τῶν ἀπλουστερώων ὡς πρὸς τοὺς Γάλλους ἡμᾶς, καθόσον ἀνάγκη νὰ μεταβῆ τις εἰς Πετρούπολιν καὶ ἐκεῖθεν ἐν συνοδίᾳ νὰ ἀπέλθῃ εἰς Τορνέαν ἢ εἰς Ἀδάξαα τῆς Λαπωνίας. Ἄλλ' οὐχ ἤττον τὸ περιέρχον τοῦ θεάματος ἀξίζει τὸν μακρὸν τοῦτον πλοῦν.

Εἶνε ἀναντίρρητον ὅτι εἰθίσθημεν εἰς τὰς εἰκοσιτετραώρους ἡμέρας, διχοτομουμέναις εἰς δύο μέρη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἴσα, τὸ τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐν τούτοις ὡς ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ πλάτους ἐν ᾧ κεῖται ἡ πόλις τῶν Παρισίων (48°, 50), πολὺ ἀπέχουεν τῆς σταθερᾶς ἰσότητος τῶν δωδεκαώρων ἡμερῶν καὶ νυκτῶν τῶν χωρῶν τοῦ Ἰσημερινοῦ. Ἐνταῦθα, φέρειπεῖν, κατὰ τὴν 21 Ἰουνίου ὁ Ἥλιος δύνει τὴν ὀρθοῦν ὥραν καὶ πέντε λεπτὰ τῆς ἑσπέρας καὶ ἀνατέλλει εἰς τὰς τρεῖς καὶ πεντήκοντα ὀκτώ λεπτὰ τῆς πρωῆας, τὸ μὲν ἕνεκα τῆς ἀρκτώας τῶν Παρισίων θέσεως, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ ὑπὸ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς παραυμένου ἀποτελέσματος. Αὕτη πράγματι παρουσιάζει τοὺς ἀστέρους ὡς κειμένους ὑψηλότερον τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν θέσεως, διὰ τοῦ γνωστοτάτου φαινομένου τῆς θλάσεως, ὅπου εὐκόλως δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ἐντὸς ἰανῆς ποσότητος ὕδατος ἢ καὶ μόνον ἐντὸς ποτηρίου πλήρους. Ἡ ἀτμοσφαιρικὴ θλάσις ἐκτοπίζει τὸν Ἥλιον κατὰ διάστημα ἴσον πρὸς ὅλην τὴν διάμετρον αὐτοῦ. Καθ' ἣν στιγμήν βλέπομεν τὸν ἑσθρὸν αὐτοῦ δίσκον περὶ τὴν δύσιν καταβαίνοντα πρὸς τὸν ὀρίζοντα καὶ ψαύοντα αὐτὸν, πράγματι τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς ἡμέρας κεῖται ὀλόκληρον ὑπ' αὐτόν. Ὡσαύτως ὁπότεν βλέπομεν αὐτὸ ἀνατέλλον τὸν δὲ δίσκόν του ἐξεθλόντα τοῦ ὀρίζοντος ὀλόκληρον, πραγματικῶς διατελεῖ εἰσέτι δλοσχερῶς ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα. Βλέπομεν δὲ αὐτὸν οὕτω δι' εὐεξηγήτου ὀπτικοῦ φαινομένου. Ἡ διάρκεια τῆς μεγαλειτέρας ἡμέρας ἐν Παρισίῳ θὰ ἦτο δέκα πέντε ὥραι καὶ πεντήκοντα ὀκτὼ λεπτὰ ἄνευ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, ἀλλ' εἶνε δέκα ἐξ ὥραι καὶ ἐπτὰ λεπτὰ. Ἡ φωταυγεία τοῦ λυκόφωτος αὐξάνει ἔτι θαυμαστότερον τὴν διάρκειαν ταύτην, καθόσον κατὰ τὴν μνημονευθεῖσαν ἐποχὴν τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου, ἢ ἐντελῆς νύξ δὲν ἐπέρχεται πρὸ τῶν δέκα ὥρῶν, τελευτᾷ δὲ εἰς τὰς δύο μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Δύναται τις εἰπεῖν ὅτι πρὸς βορρᾶν ἢ νύξ δὲν εἶνε ἀπολύτως ἐντελής οὔτε καὶ ἐν πλήρει μεσονυκτίῳ, διότι οἱ τοῦ ἔκτου καὶ πέμπτου μεγέθους ἀστέρες σκιάζονται ὑπὸ ἀμυδρᾶς αἴγλης, ὀφειλομένης εἰς τὸ ὅτι ὁ Ἥλιος καταβαίνει τότε ὀλίγον κάτω τοῦ ἡμετέρου ὀρίζοντος σχηματίζων τὸζον 17° 42' μόνον, κατὰ τὸ μεσονύκτιον, καὶ ἐπομένως

μένει εἰσέτι εἰς τὰ ὕψη τῆς ἀτμοσφαιρᾶς πρὸς βορρᾶν ἀμυδρά τις ἀντανάκλασις τῆς ἡλιακῆς λάμψεως.

Καθ' ὅσον προχωρεῖ τις πρὸς ἄρκτον, ὁ Ἥλιος χαμηλοῦται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑποκάτω τοῦ ὀρίζοντος. Ἐν Πετρούπολει ὑπὸ πλάτος ἐξήκοντα μοιρῶν, τὸ ἡλιακὸν φῶς διαρκεῖ δέκα ὀκτὼ ὥρας καὶ τριάκοντα λεπτὰ τὴν 21 Ἰουνίου, τοσοῦτον δὲ παρατείνεται ὑπὸ τῶν ἀντανάκλωμένων φωταυγείων, ὥστε ἡ νύξ οὐδόλως ἐπέρχεται αὐτόθι. Ἐβρισκόμενός τις τὸ μεσονύκτιον εἰς παράθυρον ἐκτεθειμένον πρὸς ἄρκτον, βλέπει ἀρκετὰ καθαρῶς ἵνα γράψῃ.

Ἐὰν ἡ ἀτμοσφαιρᾶ δὲν ὑπῆρχεν ἢ ἐὰν δὲν ἐκεκτῆτο τὴν θλαστικὴν αὐτῆς ιδιότητα, ἔδει νὰ μεταβῆ τις μέχρι τοῦ πολικοῦ κύκλου, ἤτοι μέχρι 66° 33' πλάτους, ἵνα ἴδῃ τὸν ἥλιον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θερινοῦ ἡλιοστασίου καταβαίνοντα πρὸς βορρᾶν λοξοειδῶς, ἀντὶ νὰ δύσῃ, μόλις ψαύοντα τὸν ὀρίζοντα, καὶ ἀναβαίνοντα αὐτῆς πρὸς ἀνατολάς. Ἐνεκεν τῆς θλάσεως, ἥτις ἀνυψοῖ τὸν Ἥλιον κατὰ 33', ἀρκεῖ ἤδη νὰ πορευθῆ τις εἰς 66° ἀκριβῶς βορείου πλάτους, εἴτε εἰς Τορνέαν εἴτε εἰς Ἰσλανδίαν, εἴτε εἰς οἰονδήποτε σημεῖον τῶν 66 μοιρῶν. Τὸ ταξιδίδιον τοῦτο εἶνε ἀξιὸν ἀληθῶς τοῦ κόπου, διότι ἐπιτρέπει ἥπως ἀντιληφθῆ τις ἐξ ὕψους τὴν κλίσιν τοῦ ἄζωνος τοῦ ἡμετέρου πλανήτου ἐν τῇ περιστροφῇ αὐτοῦ.

Ἐέραν τῶν χωρῶν τούτων φθάνει τις διερχόμενος ἡμέρας συνισταμένας ἐν μιᾷ ἑβδομάδος, ἐνὸς μηνός, δύο μηνῶν, τριῶν, τεσσάρων, πέντε καὶ ἐξ μηνῶν, μέχρι τοῦ πόλου.

Ἡ πολικὴ αὕτη λάμψις παρέχει εἰς τὰς περιῶν ὁ λόγος χώρας ἀτμοσφαιρικᾶς καὶ κλιματολογικᾶς ιδιότητος ὅλως ἐξαιρετικᾶς. Ἐντελῶς ἀγνοοῦμεν πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῷ πόλῳ καθόσον οὐδεὶς ποτε, εἶδε τὸν βόρειον ἢ τὸν νότιον πόλον τῆς Γῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ περιεργότατον γεγονός ἐσχάτως παρατηρηθέν. Ὁ ἡμέτερος γείτων, ὁ πλανήτης Ἄρης, ὅστις ἔχει ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν μὲ ἡμᾶς κλίσιν πρὸς τὸν Ἥλιον, τὸ αὐτὸ κλίμα καὶ τὰς αὐτὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διήλθεν ἄρτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν δεικνύον ἡμῖν ἀκριβῶς τὸν πόλον του, ὃν βεβαίως οἱ ἴδιοι αὐτοῦ κάτοικοι οὐδέποτε ἐπίσης εἶδον. Τοῦτο συνέβη περὶ τὸ τέλος τοῦ θέρους τοῦ Ἄρεως. Αἱ χιόνες καὶ οἱ πάγοι ἦσαν ἄπαντες σχεδὸν διακελυμένοι, δὲν ὑπελείπετο δὲ εἰμὶ κάλυμμα τι ὀλιγώτερον τῶν ἐκατῶν λευγῶν πλάτους. Ἀλλὰ καὶ τὸ κάλυμμα τοῦτο δὲν ἦτο εἰς τὸν πόλον κυρίως, ἀλλὰ παραπλεύρως εἰς ἀπόστασιν τινα ἀπ' αὐτοῦ, ἄγινε δὲ ἀπολύτως ἐλεύθερον τὸν γεωγραφικὸν πόλον. Τὸ γεγονός τοῦτο εἶνε πολὺτιμος ἔνδειξις διὰ τὴν κλιματολογίαν τῶν γῆτων πόλων.

Ἐὰν ὁ ἥλιος τοῦ μεσονυκτίου εἶνε ἐνδιαφέρων εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς, ὁπόσον δὲν θέλουσιν εἶσθαι παράδοξοι ὁ κόσμοι, οἱ φωτιζόμενοι καθ'

ὄλην τὴν νύκτα ὑπὸ ἡλίου διαφόρου τοῦ τῆς ἡμέρας! Τὸ τηλεσκοπίον δείκνυσιν ἡμῖν νῦν ἐν τῷ ἀπείρῳ ἑκατοστύας συστημάτων τοιαύτης φύσεως. Τὰ συστήματα ταῦτα εἰσὶν ἀναμφιβόλως κόσμοι, παρ' οἷς οὐδέποτε κοιμᾶται τις, διότι ὁ ὕπνος τῶν φυτῶν, τῶν ζώων καὶ τῶν γηίνων ἀνθρώπων δὲν εἶνε ἄλλο εἰμὴ συνέπεια τῆς περιστροφῆς τῆς Γῆς, ὡς οἱ πνεύμονες ἡμῶν εἰσὶ συνέπεια τῆς ἀτμοσφαιρας, ὡς ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας τροφῆς καὶ τὸ σχῆμα τοῦ σώματός μας διατελοῦσιν ἐν βαθείᾳ ἀρμονίᾳ πρὸς τὴν φυσιολογικὴν κατάστασιν τοῦ πλανήτου ὃν κατοικοῦμεν. Ἡ μελέτη τῆς φύσεως εἶνε τῶνόντι μελέτη τοῦ ἀπείρου.

[Illustration]

CAMILLE FLAMMARION

ΑΘΗΝΑΪΚΑ

2.

Οἱ Ἀθηναῖοι καὶ κατ' αὐτοὺς τοὺς στυγεροὺς τῆς δουλείας αἰῶνας διεκρίνοντο πάντοτε διὰ τὰς ἐπιτυχεῖς μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀμυγεῖς πικρίας, εἰρωνείας αὐτῶν. Τὸ ἐλάχιστον παράπτωμα, ἀπεισκευσία τις, ἡ πτωχαλαζόνια, ὁ κόμπος τοῦ ὀψιπλούτου, πᾶσα κουφότης ὡς καὶ αὐτὴ ἡ σωματικὴ δυσμορφία ἢ καχεξία ἐδίδον ἀφορμὴν εἰς τὸ νὰ ἐκτοξευθῶσι κατὰ τῶν κητητόρων αἰ καυσιώτεραι εἰρωνεῖαι· εὐθὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ τοιούτου προσεκολλᾶτο παρεπωνυμία τις, τὸ λεγόμενον σουσοῦμι, ὅπερ ὅταν ἦτο ἐπιτυχὲς ἐπεσκίαζε τὸ ἐπώνυμον, καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν ἢ οἰκογένεια δὲν ἦτο πλέον γνωστὴ εἰμὴ ἐκ τοῦ σουσομίου τῆς. Τινὰ ἐξ αὐτῶν θὰ ἀναφέρωμεν ἄλλοτε. Ἀλλὰ καὶ διὰ ποιημάτων εἰρωνεύουον διάφορα πρόσωπα λίαν ἐπιτυχῶς, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ὀλίγων σωζομένων.

Τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον ποίημα εἶναι σάτυρα Μαζιώτη τινός, εὐυπολύπτου μὲν Ἀθηναίου, μὴ διακρινομένου ὅμως, ὡς φαίνεται, ἐπὶ εὐφυῆ, σωματικῆ εὐεξία καὶ ροδιότητι προσώπου. Οὗτος, ὡς λέγεται, ἠγάπα περιπαθῶς εὐεῖδῃ τινα νεάνιδα, ἣτις ὅμως προέκρινεν αὐτοῦ κηπουρόν τινα, ὃν καὶ συνεζεύχθη· ἐνῶ ὅμως σατυρίζεται ὁ ἀτυχὴς ἐραστής, καὶ ἡ κόρη δὲν μένει ἄτρωτος.

Ἡ σάτυρα ἔχει ὡς ἐξῆς·

— Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω ἕνα ῥαφτάκι.
 — Μάνα μου, δὲν τόνε θέλω,
 Κίλλιο καλογῆρᾶ νὰ γένω.
 — Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω μπακαλάκι.
 — Μάνα μου, δὲν τόνε θέλω,
 Γιατὶ πέτω καὶ πεθαίνω.
 — Σώπα σὺ, κόρη μου, σῶπα. . .
 Νὰ σοῦ δώσω περβολάρη.
 — Μάνα μου, ποῦ τὸν εἶρηκες!
 Μέσα στὴν καρδιά μου 'μπήκες!
 Νὰ μοῦ λένε «Νούρια, Νούρια,
 Καὶ περβολαρία καινούργια,
 Πόσα στὸν παρὰ τ' ἀγγούρια;»
 — Τὰ μικρὰ τὰ δῶσα πέντε,
 Τὰ μεγάλα δεκαπέντε,

Τῆς μεγάλας τῆς χλεμπόνας
 Τῆς νερόθραστιας χελώνιας
 Θὰ τῆς δώσω τοῦ Μ α ζ ι ὶ ὠ τ η
 Πούνα: ἄξιος καὶ τῆς βόσκαι. . ."

Ἐν τῇ σατύρᾳ ταύτῃ ἄξιον παρατηρήσεως ἰδίως εἶναι, ὅτι καταλήγει εἰς τὸν σκοπὸν διὰ περιστροφῶν· διότι μέχρι τοῦ προτελευταίου στίχου δὲν δύναται τις νὰ υποθέσῃ ὅτι πρόκειται νὰ σατυρισθῇ ὁ μακαρίτης Μαζιώτης. Φαντάζομαι δὲ τὴν ἐκπληξιν τοῦ ἥρωος, ὅταν τὸ ἤκουσε κατὰ πρῶτον ἀδδόμενον.

Ὁ ποιητὴς ἀφεύκτως θὰ ἦτο ἡ βράπτῃς ἢ παντοπώλης.

Δ Γ ρ. Κ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΥΡΟΣΒΕΤΙΔΕΣ

Ἐν Βυρτεμβέργῃ ἡ πυροσβεστικὴ Ἐπιτροπὴ ἔχει 42 νεάνιδας, ἐπίτηδες ἀσκηθείσας, ὡς πυροσβετίδας, αἵτινες ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ἐκτελοῦν γυμνάσια κατὰ σειρὰν διηρημέναι εἰς δύο οὐλαμούς. Ἐκάστη ἐφοδιάζεται ἰδίᾳ δαπάνῃ μὲ κάδον, τὸν ὁποῖον φέρει ἐνδεδυμένη τὴν πυροσβεστικὴν αὐτῆς στολὴν ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Ἐκάστος οὐλαμὸς ἔχει τὴν ὁδηγὸν του, ἣτις κρατεῖ τὸν κατάλογον, ἐκλέγεται δὲ αὐτὴ ἐν τῷ δημαρχεῖῳ.

I. A. Z*

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς ξενοδοχεῖόν τι τοῦ Πειραιῶς.

Δύο νέοι πελάται φθάνουσι.

— Παιδί, ἄκουσε 'δῶ, αὐτὰ τὰ σινδόνια δὲν εἶνε καθαρὰ.

— ὦ, κύριε, πῶς γίνεται;

— Νὰ, δὲν βλέπεις πῶς ἐκοιμήθη ἄλλος προτῆτερ;

— Ἀλήθεια, ἦτον ὁ κ. Ν. . .

— Γιατὶ λοιπὸν δὲν ἀλλάξατε τὰ σινδόνια;

— Μὰ ἐκεῖνος ἔκαμνε κάθε πρῶτῷ λουτρῷ, καὶ ἔτσι δὲν ἐλέρωσε τὰ σινδόνια! . .

**

* Ὁ ἰατρὸς Κ* προσεκληθὴν προχθὲς νὰ ἴδῃ πτωχόν τινα ἀσθενῆ.

— Ἄ! κυρὰ, λέγει πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀσθενοῦς, ὁ ἄνδρας σου δὲν εἶνε καθόλου καλὰ! Κύτταξε, τὰ χερίά του ἄρχισαν νὰ μελανιάζουν. . .

— Γιατρέ μου, εἶνε γιατί ὁ ἄνδρας μου εἶνε χρωματιστής.

— Ἄ, ἔτσι εἶνε; τυχηρὴ εἶσαι· ἂν δὲν ἦτον χρωματιστής, ὁ ἄνδρας σου ἦτο χαμένος.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Ἐρρέθη ἐπανελημμένως ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε παίγνιον τῆς τύχης. Τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν γνωρίζω λογικὴν μᾶλλον ἀδυσώπητον καὶ μᾶλλον ἰσχυρὰν τῆς λογικῆς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. Τὰ πάντα ἐν αὐτῷ εἶνε συνηρηολογημένα, εἰς τὸν εἰδῶτα δὲ νὰ διακρίνῃ τοὺς ὅρους τῆς λογικῆς ταύτης καὶ νὰ περιμένῃ μεθ' ὑπομονῆς τὸ τέλος, δὲν ὑπάρχει συλλογισμὸς ἀκριβέστερος. (Ιούλιος Σανδῶ).